

Brug, og den fortjener ikke andet Skudsmaal end det Vidnesbyrd, som vor nu 22 Mars frie Forsatning har givet den; det skulde da være det Skudsmaal, at den ikke har udbredt sig nok. Eigesom jeg er overbevist om, at enhver ægte danff Bonde er Demokrat — hvad der end kan siges imod ham — og derfor med Glæde vil hilse et saadant Forslag, saaledes nærer jeg ogsaa det Haab, at ingen frihedsfindet og lighedsfindet Mand her i Landet vil Andet end hilse dette Forslag med Glæde paa Grund af den Betydning, det kan udøve ligeoverfor Samfundet i dets Helhed. — Inden jeg slutter disse Bemærkninger, har jeg en lille Afregning at gjøre med den meget ærede Indenrigsminister. Jeg udtalte ifjor, at navnlig den Umstændighed, at den nuværende meget ærede Indenrigsminister beklædte den Plads, han beklæder, gav mig Haab om en heldig Løsning af dette Forhold, og jeg hentydede da til den Stilling, han for nogle Aar tilbage indtog til et Forslag af samme Natur. Jeg skal gjenkalde i ærede Medlemmers Erindring, at der i den 14de Rigsdagssession forelaa et Forslag om et udvidet kommunalt Fællesskab for Kommunalbestyrelsen for By og Land, altsaa et Forslag om et udvidet Amtsraad. Man havde først stillet et Slags Mæglingsforslag, som var blevet forkastet, og ved 3die Behandling enedes da Udvalget, saavidt jeg erindrer paa eet Medlem nær, om at indstille til Thinget, at en Del af dette Amtsraads Medlemmer skulde vælges ved Valgmænd efter den frie Valgret — ligesom der er foreslaaet i dette Forslag — imod at en anden Del af Amtsraadets Medlemmer valgtes efter en Valgbarhedsænsus lig den, der gjaldt for Landstinget efter Sunngrundloven. Den nuværende meget ærede Indenrigsminister var Ordfører for dette Udvalg, og efter en Udvikling af, hvorledes Udvalget var blevet saagodtsom enigt om denne Sag, samt at der ved en fortsat Strid i Grunden ikke stod Andet tilbage end en Adskillelse imellem de høifættede og de almindelige Vælgere, udtalte

han sig saaledes: „En Adskillelse, som jeg for mit Bedkommende maa anse for meget skadelig og svækkende, og som jeg derfor med Fornoielse skal række Haanden til at faae sjer-net“. I Motiverne til den Betænkning, der blev afgivet i den foregaaende Samling, og hvortil der henvises, hedder det, at Flertallet hverken kan eller vil negte, at Individets Ret til gjennem Folkemængden at gjøre sin Indflydelse gjældende paa Valget af Amtsraadets Medlemmer er meget uheldig stillet ved den i Loven af 22de Mars 1855 indførte dobbelte middelbare Valgmaade, og at Udvalgets Flertal derfor maa „anse denne Valgmaade for forkastelig“; derfor „kan det ikke ønskes, at en passende Leilighed gaar forbi til at faae den forandret.“ Den daværende Ordfører for dette Lovforslag, den nuværende meget ærede Indenrigsminister, sluttede med at udtale det Haab, at de Betragtninger, han havde gjort gjældende, — og hvoraf jeg her har gjengivet nogle — maatte have Indflydelse paa Sagens Gang og paa, at man gik ind paa Udvalgets Forslag, hvilket ogsaa skete i den Grad, at 74 stemte for Udvalgets Flertals Forslag og kun 4 imod. Ifjor udviklede den meget ærede Indenrigsminister, at Det var, hvad han udtalte fra den Plads, jeg nu har den Ære at beklæde, og et Andet var, hvad han maatte udtale fra den Plads, han nu har her. Jeg skal ikke gaa nærmere ind paa de Indvendinger, der kunde reises imod en sliq Udtalelse, men jeg skal her kun udtale, at med det for Die, som her har nævnt, og som foregik for 8 Aar siden, kan jeg ikke negte, at jeg blev i høieste Grad forbausset ved forleden Dag under en anden Sags Behandling at høre den høitærede Minister forud udtale sin Dom over det Forslag, vi her have til Behandling. Han sagde, at dersom „det Lovforslag, der her nærmest staar paa Dagsordenen“ — nemlig det Forslag, hvorom der her er Tale — „nogensinde skulde blive til Lov, da vilde man snart erkjende, at der er ikke det, der ligner nogensomhelst Garanti for en ret-